

Obediència a la independència perquè hi ha un mandat democràtic

written by Llorenç Prats | 23 de març de 2019

En un moment que torna, per fi, el debat sobre com fer efectiva la independència, encara que de manera indirecta i després de descobrir el cul de sac en què s'ha convertit la causa dels presos polítics catalans, alguns articulistes esmenten les suposades virtuts del concepte polític de la desobediència.

Els resultats obtinguts fins ara per la via de fer soroll, per mitjà de mostrar, principalment amb manifestacions i concentracions, la més completa contrarietat a la forma com l'Estat espanyol i Espanya en general dobleguen aquest país i els seus ciutadans són escassos i certament negatius (repressió, confusió i retrocés).

Per això, hi ha qui diu que cal activar, urgentment, els models de lluita resistent no violenta basats en la desobediència i la no-cooperació. L'objectiu seria conquerir els drets que segresten la voluntat popular i fer possible una protesta persistent i continuada per la via d'una mobilització general.

Aquesta idea, tanmateix, és estèril pel que fa als fruits finals, i en el millor dels casos, atès que es tracta simplement de demanar o suplicar l'exercici de drets (protestar llargament, per exemple), acaba en un simple empat. És a dir, poder exercir el dret de protesta però no assolir l'objectiu que el mateix dret empara. Tot plegat tenint en compte que l'estat, establert com a maquinària autònoma, mai té pressa ni ha de significar-se en res.

La desobediència porta implícita el reconeixement de

l'opressor i de la seva força. Aquesta injustícia, per tant, s'assimila amb normalitat tot suposant la principal feblesa de partida. Només per això, predicar la desobediència ja s'entén com una estratègia perdedora, de la qual no en queden clars ni els objectius, ni els terminis, ja que tot plegat queda condicionat a la dinàmica perversa, un dia bona un altre dia dolenta, de l'opressor.

En canvi, el mateix concepte a l'inrevés esdevé virtuós i ple d'oportunitats, a més d'aguditzar-ne els mètodes. Per mitjà de l'obediència, la societat té un referent d'actuació senzill i contundent i també guanya en efectivitat i coordinació. Obeir un mandat democràtic, transversal i obert, permet conquerir tots els punts difícils per inaccessibles que siguin.

Un comandament d'accions concertades és l'única via que podrà portar aquest país a la independència. I això passa, principalment, per obeir directrius bàsiques i ben bones, que en la situació actual és, ni més ni menys, partir del mandat popular sorgit del referèndum d'autodeterminació del '1r d'octubre de 2017, segons el qual el nostre poble ha de constituir-se en un nou estat en forma de república.

Només obeint és possible avançar, ja que és la mínima cessió de voluntat que com a ciutadans som capaços de compartir per, tots junts, constituir un autèntic ésser col·lectiu que vetlli per l'interès general i sigui reactiu a les agressions o amenaces de qualsevol mena. És clar que hi haurà espais personals que no entraran dins d'una dinàmica social d'obediència però alguna mínima part sempre serà necessària, si com a societat s'adopta un compromís de vigilància mútua amb l'objectiu del bé comú.

Per tant, en aquest moment, i obrint la reflexió a la mentalitat d'estat cap a la qual volem caminar com a poble, s'escau reivindicar, íntegrament, el valor de l'obediència, quan aquesta prové d'una saludable i consistent experiència democràtica, la qual en el nostre cas demana de complir el

mandat de la independència com a premissa necessària per encarar molts altres problemes que tenim com a país occidental d'estil liberal.

Obeir permet fer, des del primer dia, tota mena d'accions institucionals perquè la gent resident en aquest país trobi i accepti la seva funció més adient per complementar aquesta activitat. Un exemple prou evident d'això ha estat el desenvolupament de Primàries Catalunya, on l'obediència al mandat democràtic per la independència ha suposat establir una fórmula innovadora de progrés democràtic (confeccions de llistes amb votacions obertes) conjuntament amb la integració del mandat per a la reconstrucció nacional.

En l'esquema de partits, d'una manera semblant, però amb fins diferents, és el que busca Oriol Junqueras de la seva formació, com ho va fer Jordi Pujol: una estructura sòlida d'obediència per resistir-ho tot. D'aquesta manera, és possible aguantar però difícilment s'avançarà. Si la confiança entre els polítics i la població és recíproca basant-se en la lleialtat democràtica, el conjunt esdevé imparabile sempre que l'obediència a allò que sorgeixi per la via democràtica sigui exigent i completa.

En altres termes, es podria parlar d'obediència nacional com fidelitat nacional o patriotisme sincer, com una causa comuna tal com va succeir, per part de molta gent d'aquest país, abans i durant la jornada del referèndum d'autodeterminació. Obeir el que democràticament decidim, és la sortida natural al conflicte que viu Catalunya com a poble. És el que han fet tots els pobles lliures del món, en un tema que no hi ha cap dreuera disponible a l'abast.